

nek, hogy ne szomorkodj; egy kedvesét elveszített gyászolónak, hogy ne bánkódj! Azok nyugodtan mondhatják, ha te az én helyzetemben lennél, nem tudom mit csinálnál. Könnyű most neked mondani, hogy örüljek. Hát igen édes Testvéreim, jól jegyezzük meg, nem szabad "könnyedén" mondanunk az embereknek, talán ismételve napenként, hogy örüljenek: Hanem hirdetniük kell "Istennek teljes akaratát", azt az isteni szeretetet, mely úgy adott megoldást az emberi élet számára, hogy Egyetlen Szerelmes Fiát elküldte, nem azért, hogy kárhoztassa ezt a világot, hanem hogy megtartsák a világ általa. /Jn 3,17/ A Megtartót kell hirdetniük minden ember számára, s akkor ezzel együtt hitelesen és bátran hirdethetjük ezt is: Örüljete! Amikor Luther Márton eljutott a Jézus Krisztusban való hitre, arra szólított fel minden hívő keresztyént, hogy vele együtt örvendezzenek. "Aki pedig nem akar örülni - tette hozzá -, az csak jajveszékéljen magában."

Úgy kell nekünk is hirdetniük: "örüljete", hogy az emberek benne érezzék a mi örömünket, boldogságunkat, hogy tulajdonképpen azt hirdetjük: örüljünk; amint az írásmagyarázók rámutatnak arra, hogy Pál apostol is úgy mondja ezt a Filippiblieknek, hogy a szavak mögött ott izzik az ő Krisztusban örvendező élete.

Az Urban.

Nem általános, e világi örömökre hívjuk mi az embereket. Arra hívlak Testvér, hogy az Urban örvendezz. Örömünknek ő a forrása, mégpedig kiapadhatatlan forrása. Azért adta nekünk Szentlelkét, hogy általa teremjük a Léleknek gyümölcseit. S milyen figyelemre méltó, hogy abban az ismert szépséges felsorolásban az öröm mindjárt a szeretet után következik. /Gal 5,22/ Ennek az Urban való örömnél az is jellemzője, hogy nem önző.